

Julsaga

Sötgröten är en välkänd folksaga. Det är roligt att berätta den med hjälp av lite rekvisita!
Se författarens tips här nedan på sida 2.

Sötgröten

DET VAR EN GÅNG en fattig flicka som bodde i en liten stuga tillsammans med sin mor. Ja, de var så fattiga att maten inte räckte och flickan var ofta hungrig.

En dag gick hon ut i skogen för att plocka bär. Hon gick och hon gick och hittade varken blåbär eller lingon. Till slut satte hon sig ned på ett gammalt omkullfallet träd och grät.

– Vad gråter du för? hörde hon plötsligt en röst som sa.

När hon tittade upp fick hon se en gammal gumma med en stor näsa. Hon såg ut som en trollgumma.

– Jag gråter för jag är så hungrig, svarade flickan.

– Då ska jag hjälpa dig, sa gumman och försvann in mellan träden.

Efter ett tag var hon tillbaka med en gryta.

– Den här ska du få av mig. När du säger ”koka gryta”, kokar grytan den allra härligaste och godaste sötgröten. Då du ätit dig mätt säger du ”stopp gryta”, så slutar den koka.

– Tack, sa flickan och med ens var gumman försvunnen.

Flickan sprang hem det fortaste hon kunde och ropade så fort hon fick se stugan:

– Mor, mor, se vad jag har fått!

– En tom gryta, sa hennes mor.

Det hade varit bättre om du hade fått någonting i den.

– Vänta mor, sa flickan och satte ner grytan på köksgolvet. Koka gryta!

Grytan till att koka den allra härligaste sötgröten och flickan åt och mamman åt tills de var alldeles mätta och då sa flickan:

– Stopp gryta!

Efter den dagen var det ingen som var hungrig i den lilla stugan.

En dag gick flickan ett ärende ner till byn. När solen stod som högst på

himlen var modern hungrig. Hon tog fram grytan och sa:

– Koka gryta!

Genast började grytan koka och modern åt och åt av gröten. När hon var mätt sa hon:

– Ja, nu vill jag inte ha något mer.

Men grytan fortsatte att koka och snart kokade göten över och rann ut på köksgolvet.

– Vilket elände, jag vill inte ha mer gröt. Sluta koka, dumma gryta!

Men grytan bara kokade och kokade. Snart rann gröten ut genom dörren, ut bland buskar och blommor i trädgården, ut genom grinden och längs vägen, och snart rann gröten mellan träden ut i skogen. Gröten närmade sig byn och började rinna mellan husen. Men då var flickan på hemväg. När hon fick se all gröten förstod hon genast vad som hade hänt och ropade:

– Stopp gryta!

Då slutade grytan att koka, men för att komma hem fick flickan äta gröt med en träsked. Och alla som ville besöka flickan och hennes mor i stugan fick ta en sked med sig och äta sig fram.

Sagan har jag lärt mig att berätta som bordssaga av den inspirerande sagoberättaren och waldorfpedagogen Elsa Holmberg. Jag sitter bakom ett litet lågt bord. På bordet lägger jag ut ett grönt lakan, som hänger ner över bordet och döljer vad som finns under bordet. Lakanet skapar skogen. I ett hörn av bordet stoppar jag något högt under lakanet. Det är berget som häxan bor i. En tygbit, som jag överst gör en knut på, blir en tygdocka med huvud. Om knuten/huvudet knyter jag en liten sjalett. Flickan gör jag lite mindre än modern. Häxan knyter jag av svart tyg och låter änden på knuten sticka ut som en lång näsa. En bit björkved blir det omkullfallna trädet. Som gryta använder jag en liten leksaksgryta av järn. Gröten är ett stort tunt vitt tyg. Det håller jag under bordskanten så att barnen inte ser hur stort det är. Kvickt för jag upp ena änden i grytan och låter den koka över. Allt eftersom grytan kokar och modern försöker få hejd på gröten rinner tygstycket ut över hela bordet och har snart dolt skogen.